

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie z powództwa „M.” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w N.
przeciwko Prezesowi [...]
o obliczenie opłaty koncesyjnej
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 8 lutego 2023 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 27 maja 2022 r., sygn. akt VII AGa 119/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od „M.” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w N. na rzecz Prezesa [...] kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 27 maja 2022 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie w sprawie VII AGa 119/22 powództwa „M.” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w N. przeciwko Prezesowi [...] o obliczenie opłaty koncesyjnej, na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 13 grudnia 2021 r., sygn. akt XVII AmE 21/20 oddalającego odwołanie powoda od decyzji pozwanego, (I) oddalił apelację oraz (II) zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 540 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Skargą kasacyjną z 2 sierpnia 2022 r. „M.” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w N., zaskarżyła ww. wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie w całości i orzeczenie co do istoty sprawy ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie, a nadto o orzeczenie o kosztach postępowania według norm przepisanych.

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Pozwany Prezes [...] w odpowiedzi na skargę kasacyjną z 14 września 2022 r. wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie oddalenie skargi kasacyjnej, w każdym przypadku o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie spełniała ustawowych przesłanek koniecznych dla przyjęcia jej do rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli (1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że jego wątpliwości odnoszą się do art. 34 ust. 1 prawa energetycznego, stosowanego łącznie z § 4 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa [...] corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, w zakresie wywodzonego na etapie stosowania prawa wniosku, że z przepisu tego wynikać miałyby, iż obowiązek wnoszenia opłaty corocznej

związany jest rzekomo nie z faktem prowadzenia działalności koncesjonowanej, czy też uprawnieniem do prowadzenia takiej działalności, ale z samym udzieleniem koncesjonariuszowi konkretnej decyzji koncesyjnej.

Wykładnia przytoczonych przez skarżącego przepisów dokonana została w wydanych przez Sąd Najwyższy wyrokach z dnia 21 września 2022 r., I NSKP 5/22 oraz z 18 października 2022 r., I NSKP 9/22. We wspomnianych judykatach zgodnie przyjęto, że przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, wnoszą coroczne opłaty do budżetu państwa, obciążające koszty ich działalności, a obowiązek wniesienia opłaty koncesyjnej jest konsekwencją uzyskania koncesji. Jeżeli zatem w ciągu roku kalendarzowego, w którym wygaśa poprzednia koncesja, przedsiębiorstwo energetyczne uzyska nową, kolejną koncesję na prowadzenie tej samej działalności koncesjonowanej, to zobowiązane jest do uiszczenia w tym konkretnym roku także opłaty za udzielenie nowej koncesji. Jakkolwiek przytoczone orzeczenia Sądu Najwyższego są późniejsze niż wniesiona w przedmiotowej sprawie skarga kasacyjna, to uzasadnienie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i dokonana przezeń wykładnia prawa są zgodne z wykładnią prawa dokonaną przez Sąd Najwyższy. Z tych wszystkich względów, skarga kasacyjna nie spełniała ustawowej przesłanki koniecznej dla przyjęcia jej do rozpoznania.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (pkt 1 postanowienia), nie znajdując też okoliczności, które obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu w ramach przedsądu.

O kosztach postępowania kasacyjnego (pkt 2 postanowienia) orzeczono na podstawie art. 98 i 99 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c., z uwzględnieniem § 14 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. 2018, poz. 265 ze zm.).

Z tych wszystkich względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

